

ADULTOCENTRISME I POLÍTIQUES PÚBLIQUES LOCALS:

PERCEPCIONS I PROPOSTES JUVENILS

RESUM EXECUTIU

SINDICATURA DE GREUGES DE BARCELONA

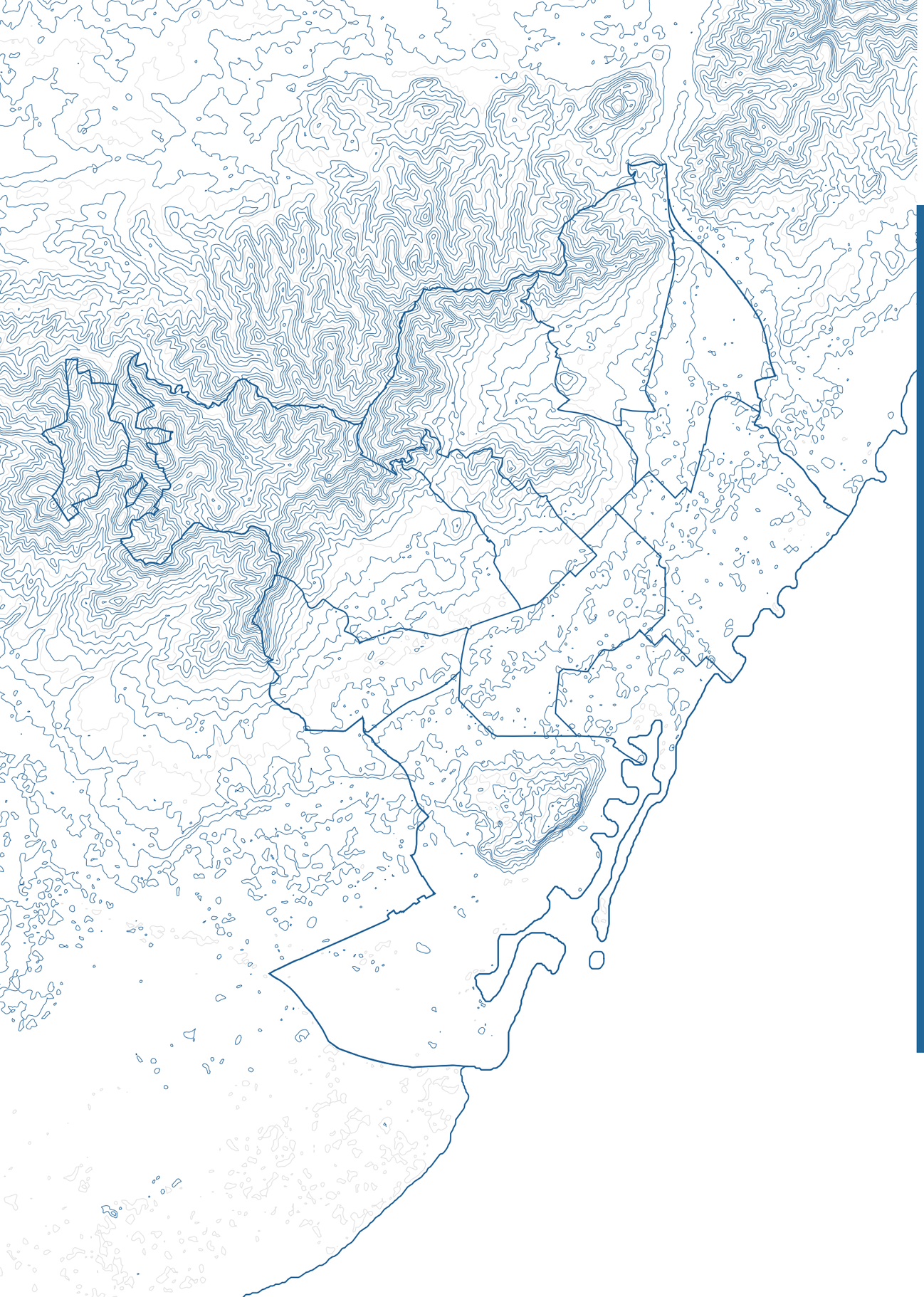
ADULTOCENTRISME I POLÍTIQUES PÚBLIQUES LOCALS:

PERCEPCIONS I PROPOSTES JUVENILS

Estudi encarregat al Consell de la Joventut de Barcelona i
coordinat per Eduard Ballesté Isern i Roger Soler-i-Martí

SINDICATURA
DE GREUGES
DE BARCELONA

CONSELL DE LA JOVENTUT
DE BARCELONA

INFORMACIÓ GENERAL

Adreça:
Ronda de Sant Pau, 45.
Barcelona 08015

Telèfon:
934 132 900

Fax:
934 132 910

Web:
www.sindicaturabarcelona.cat

Correu electrònic:
sindicadegreuges@bcn.cat

XARXES SOCIALS

Twitter:
@sindicbarcelona

Instagram:
@sindicbarcelona

Telegram:
@SindicaturaBarcelona

TikTok:
@sindicaturabcn

Síndic de Greuges:
David Bondia García

Directora adjunta:
Eva García Chueca

Cap de gabinet:
Oriol Puig i Morant

Premsa i comunicació:
Antonio García Iglesias
Pablo Monfort León

Administració:
Mercedes Tello Díaz
Esther Tresserra Salvador

Assessoria tècnica i jurídica:
Pilar Aldea Lacambra
Anna Maria Botella Muñoz
Rosina Fernández Vázquez
Patricia Mestre García
Maria José Núñez Serres
Francesca Reyes Pozo
Elisa Salichs Asturias
Montserrat Saltó Oliva
Antonio Miguel Torrico Aguilar

© Imatges:
Sindicatura de Greuges de Barcelona;
Direcció de Serveis de Comunicació Digital,
Direcció d'Imatge i Serveis Editorials i
Niu d'imatges de la Direcció General de
Joventut de la Generalitat.

SINDICATURA
DE GREUGES
DE BARCELONA

1. PRESENTACIÓ INSTITUCIONAL

Us presentem l'estudi resultant de l'actuació d'ofici que va iniciar la **Sindicatura de Greuges de Barcelona** amb la finalitat d'abordar els motius de la desafecció existent per part de la gent jove envers la política institucional a la nostra ciutat. Hem volgut conèixer i analitzar la relació existent entre les persones joves i les polítiques públiques per comprendre como funciona, en el marc institucional, això que anomenem adultocentrisme, al no assumir com a potencial actor polític a les persones joves que hi formen part.

L'abordatge de temàtiques relacionades entre el jovent i les visions adultocèntriques a la nostra ciutat ja ha estat objecte d'estudi en dos informes monogràfics elaborats l'any 2022: 1) **El fenomen del botellot a la ciutat de Barcelona**. Perspectives des de la joventut. Davant la constatació de la insuficient representació juvenil de la nostra ciutat per buscar solucions a possibles problemes de convivència, vàrem apreciar el que és una pràctica força habitual a l'hora d'adoptar mesures i polítiques públiques dirigides a la joventut: l'escassa participació d'aquest col·lectiu; 2) **Joves migrants sense referents familiars a la ciutat de Barcelona**. Un cop finalitzada la seva tutela per part de l'administració, molts d'aquests joves es troben en una situació disfuncional quan arriben a la majoria d'edat donat que poden passar a una situació d'irregularitat sobrevinguda, amb el risc d'una major exclusió social. Posant de manifest les seves múltiples vulnerabilitats i la necessitat de ser considerats els i les nostres joves des del moment que es troben a casa nostra, vàrem constatar la responsabilitat institucional i social de vetllar per tal que puguin dur a terme els seus projectes de vida sense cap tipus de discriminació en relació a altres col·lectius de la nostra societat.

Donat que l'objectiu dels nostres **informes monogràfics** consisteix en elaborar posicionaments respecte a diferents temàtiques que afecten a la ciutadania i traslladar propostes de millora a l'Ajuntament, enguany, hem decidit fer un pas més i abordar de forma més integral l'adultocentrisme. D'aquesta forma, l'hem volgut teoritzar i definir, veient les seves característiques i el seu abast, per després centrar-nos en un àmbit concret com és la seva repercussió en el moment d'**elaborar, formular i aplicar polítiques públiques a la nostra ciutat.**

En aquest sentit, podríem definir l'adultocentrisme com una forma d'organització social que es manté en virtut de l'exercici de relacions de domini entre l'adultesa/adult-a i la joventut/jovent. Aquest manteniment ideològic de les relacions de poder entre adults i joves ve determinada per la menysvaloració dels coneixements, sabers, accions, afectes i subjectivitats de les persones joves. Parteix de considerar que la conducta, interessos i estatus ideològic de les joves és menys valuós, important i significatiu que els dels adults, atribuint-los una sèrie de característiques que les defineixen sempre com a subjectes deficitaris de raó, de maduresa i/o responsabilitat.

També s'assumeix que la joventut és una etapa de trànsit de la vida, que adquireix valor en la mesura que està referida al món adult i que la seva importància consisteix en que "en algun moment" s'arribarà a ser adult. Així, el discurs adultocentriste, a l'atribuir característiques universals a "una etapa de la vida", considera de forma homogènia a totes les persones joves, sense tenir en compte la complexitat que suposa la seva **interacció amb d'altres sistemes de domini** com són la classe, el gènere, l'orientació sexual, l'etnicitat, etc.

Si bé l'adultocentrisme s'expressa fonamentalment mitjançant tres vies (institucional, interpersonal i interna), en aquest estudi ens centrarem en la via institucional, expressada, entre d'altres, mitjançant la falta de poder polític, la subestimació de les seves capacitats i en la imposició de regles i control sobre les seves vides. Analitzarem com aquestes visions adultocèntriques de subestimació de les capacitats i propostes de les persones joves contribueixen a la desafecció d'aquest grup poblacional envers la participació política i les institucions públiques.

En aquest informe, que ha estat coordinat pel Consell de la Joventut de Barcelona i pels investigadors Eduard Ballesté Isern i Roger Soler-i-Martí, per encàrrec de la Sindicatura de Greuges de Barcelona, hem volgut donar veu a la gent jove perquè siguin elles mateixes les que expliquin la seva relació amb un món i una ciutat que a vegades senten que no parla per a elles.

Però, per què es preocupa ara la Sindicatura de Greuges de Barcelona d'aquesta problemàtica? Perquè considerem que aquesta visió adultocèntrica xoca frontalment en gran part amb el contingut de la **Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat**. En aquest sentit, podem fer referència a dos aspectes concrets: per una banda, no beneficia gens a la consecució de l'objectiu reconegut en el seu preàmbul consistent en augmentar la consciència política de tots els habitats de les ciutats. I, per altra banda, afecta a la construcció del **dret a la ciutat**, reconegut en aquesta normativa que regeix el nostre funcionament com a dret humà de caràcter fonamental.

Així, les múltiples dimensions del Dret a la Ciutat (material, política i simbòlica) ens conviden a fer ciutat, a construir ciutat, exigint-nos imaginar i inventar noves formes de dissenyar polítiques municipals orientades a buscar la seva efectivitat. De tal forma, aquesta responsabilitat de fer/construir ciutat no només correspon als adults/es sinó que també el jovent ha de desenvolupar un paper fonamental per tal de cooperar activament en la definició i la formulació de les polítiques públiques municipals.

Ens convé preguntar-nos si en aquesta funció de fer/construir ciutat, la gent jove és el futur o el present? Estem parlant de la ciutat del futur o també de la ciutat del present? Considerar el jovent com a futur, és una noció pretesament positiva però amaga un engany. Interpel·lar el jovent com el futur, implícitament reforça el seu imaginari com a subjectes que encara no són membres complerts de la societat. L'engany radica en ser considerades com en preparació per l'adultesa ja que allò que és rellevant per a elles està situat en el futur, no en el present.

Des de la Sindicatura de Greuges de Barcelona, com a institució garant de drets humans de proximitat, que busca la plena realització d'una ciutat equitativa, habitable i sostenible, diversa i garantista -tenint sempre present la mirada de caràcter interseccional-, advoquem per deixar de pensar sempre en pols antagònics i revelem que una societat configurada des del poder adultocèntric està orientada a dissenyar polítiques públiques que condicionen les respostes als conflictes i aspiracions de les persones joves.

Si bé hem de posar en valor que la ciutat de Barcelona ha estat sovint un punt de referència estatal i també internacional en l'aplicació de polítiques públiques encarades a la joventut, sent pionera en molts àmbits, no hem de negligir que encara hi ha marge de millora. És per aquest motiu que la Sindicatura de Greuges de Barcelona presenta, al final d'aquest informe, onze propostes per millorar la incorporació d'una perspectiva juvenil interseccional en les polítiques públiques a la ciutat de Barcelona que facin front a les problemàtiques detectades vinculades a l'adultocentrisme.

Des de la Sindicatura de Greuges de Barcelona considerem que els temps actuals demanden que una nova forma de produir les polítiques públiques a la nostra ciutat no desconegui les joves com a subjectes co-autores en la **construcció de la ciutat del present i del futur**, on els drets humans de proximitat i la democràcia de proximitat siguin plenament efectius.

David Bondia García
Síndic de Greuges de Barcelona.

2. PRESENTACIÓ DE L'ESTUDI

La relació entre les persones joves i les polítiques públiques ha estat recurrentment en el centre del debat públic, social i polític. La dificultat de les administracions per arribar al jovent, el sentiment de distància i desatenció envers les polítiques públiques per part dels joves, o les diferents experiències negatives o insuficients que han viscut aquests en aquestes relacions, són alguns dels punts més significatius que visibilitzen un cert trencament generacional. És en aquest context des d'on emergeix aquest estudi. **Un estudi que busca comprendre com es materialitzen, es perceben i es viuen aquestes relacions amb les administracions públiques per observar la posició social i política que ocupen les joventuts. Per fer-ho, l'estudi es centra en posar de relleu el concepte d'adultocentrisme com a marc comprensiu que permet analitzar aquestes posicions canviants i desfavorables de les joventuts envers les polítiques públiques.**

En aquest sentit, l'objectiu de l'estudi és doble. D'una banda, escoltar i plasmar les experiències, les percepcions i els relats de les persones joves participants en la relació que tenen amb les polítiques públiques. Això permet, a banda d'escoltar les pròpies veus, analitzar quins efectes tenen les polítiques públiques per a ells i, com a conseqüència, entendre com aquestes són viscudes i interioritzades. També permet entendre com d'aquesta relació emergeixen posicions socials i polítiques diferenciades en funció de diferents condicionants interseccionals. **D'altra banda, i de forma relacional, analitzar les posicions que es construeixen entre les persones joves i les polítiques públiques també permet comprendre com funciona l'adultocentrisme en el marc institucional.** En un moment com l'actual, on sobre les persones joves (entenent-les aquestes dins de la seva heterogeneïtat i pluralitat) es solapen i recauen diferents precarietats vitals generadores d'horitzons de futur i d'emancipació inestables i difícils de traçar, comprendre de quines formes es manifesta el poder adult i la construcció de posicions socials desiguals permetrà posar llum a les mancances i les debilitats existents dins de la construcció de polítiques públiques.

Al mateix temps, **el present estudi busca produir marcs propositius de millora tant des de les mateixes persones joves participants, com des de les pròpies institucions.** Així doncs, l'informe acaba amb una proposta inicial de marc d'actuació per tal d'incorporar una perspectiva juvenil no adultocèntrica dins les institucions locals que parteix des de les diferents propostes concretes que han emergit al llarg de tot el procés de treball de camp.

A nivell contextual, **l'estudi se situa en l'àmbit local de la ciutat de Barcelona**. Per tant, a nivell general aquest està centrat en analitzar i generar propostes dins el context dels marcs i àmbits d'actuació de l'**Ajuntament de Barcelona**. Tot i això, la delimitació entre àmbits i escales d'actuació institucional i administrativa sovint no és fàcil d'esclarir, i això s'ha fet patent al llarg de les diferents converses amb les persones joves participants. És per això que el lector podrà observar com al llarg del text i en els diferents espais on emergeixen els discursos juvenils, sovint aquestes delimitacions són borroses ja que apareixen temàtiques i qüestions que van relacionades amb diferents marcs i escales de l'administració. Així doncs, per tal de concretar l'estudi i de canalitzar-lo cap a l'àmbit local d'actuació, tant en els espais analítics com principalment en el **marc propositiu final s'ha posat especial èmfasis en les capacitats i possibilitats que té l'administració local.**

La **ciutat de Barcelona**, com s'explica en el següent apartat, ha estat sovint un punt de referència estatal i també internacional en l'aplicació de polítiques públiques encarades a la joventut. Ja des dels anys 80 s'ha vingut aplicant plans i marcs d'actuació per cobrir les demandes i les necessitats de les joventuts des dels diferents espais d'intervenció institucional. La regidoria d'Infància, Joventut i Persones Grans, depenent de l'Àrea de Àrea de Drets Socials, Justícia Global, Feminismes i LGTBI, és qui s'encarrega del desenvolupament de les polítiques de joventut a l'Ajuntament de Barcelona a través del desplegament del Pla d'Adolescència i Joventut o d'altres marcs estratègics com el Pla de Foment de l'Ocupació Juvenil, aprovat per fer front a l'impacte de la pandèmia en les trajectòries laborals de les persones joves. Segons el Pla d'Adolescència i Joventut, les polítiques dirigides a joves a la ciutat s'organitzen entorn als eixos d'emancipació (educació i formació, treball i habitatge), transformació (igualtat i diversitat, estratègies col·laboratives, cultura i creació, i participació i associacionisme), benestar (salut, oci i lleure i esports) i territori (coordinació territorial, transició ecològica, espai públic i equipaments juvenils). Barcelona compta amb una xarxa d'Espais Joves i Serveis de Dinamització Juvenil que canalitzen part de les demandes i necessitats d'assessorament, informació i d'espais per a adolescents i joves de 12 a 35 anys. Les polítiques de joventut en general i en especial a Barcelona, han posat èmfasi en la participació de la joventut tant en espais associatius més estables, com el mateix Consell de la Joventut de Barcelona, com en processos participatius i iniciatives d'innovació democràtica com el **Fòrum Jove**.

Malgrat aquest desplegament de polítiques i recursos, tal com mostra aquest informe, la percepció de les persones joves és que les polítiques cap a la joventut tenen un impacte baix en les seves vides i oportunitats. **En aquest informe no es fa una anàlisi o avaluació de les polítiques de joventut sinó que vol comprendre, precisament, les percepcions i vivències de les persones joves respecte les polítiques públiques.** Els resultats posen de manifest com aquesta percepció de poc impacte o irrellevància de les polítiques de joventut està relacionada, d'una banda, amb la idea que les institucions i els seus representants no prioritzen la joventut, però també per un seguit de limitacions polítiques, econòmiques i socials estructurals. Aquestes limitacions apareixen clarament en els diferents discursos juvenils recollits i mostrats al llarg de l'informe, on la visió més comú és la percepció d'un cert distanciament cap a les institucions (o de les pròpies institucions cap a ells) al mateix temps que una sensació de falta d'utilitat i de resultats en les polítiques públiques que els estan dirigides.

Front aquesta situació de cert trencament entre polítiques públiques i joventuts, el present informe es constitueix també com **una eina per comprendre les realitats i les demandes juvenils,** al mateix temps que per **proposar noves formes i dinàmiques d'actuació** que s'haurien d'integrar en els propis processos institucionals per trencar amb aquesta desigualtat per qüestions d'edat.

3. METODOLOGIA

Per tal de desenvolupar l'estudi, una de les premisses centrals ha estat buscar en tot el procés no reproduir, o almenys pal·liar-ne el màxim possible, les posicions juvenils desiguals tant en la forma d'obtenir les dades de l'informe, com també a l'hora d'analitzar-les i plasmar-les. Per fer-ho i per mantenir-ho al llarg de tot el procés, l'informe s'ha caracteritzat per assumir dues premisses paral·leles.

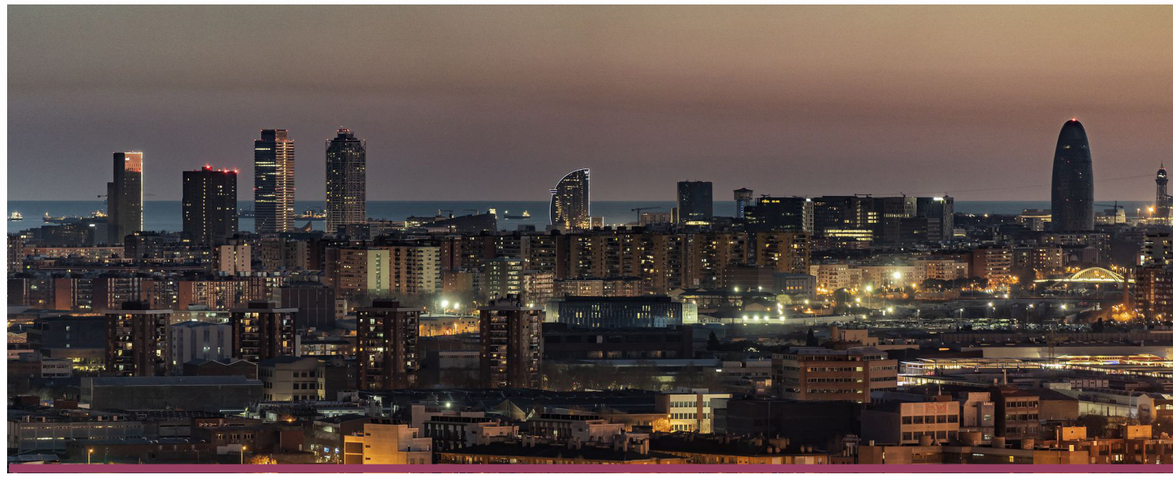
D'una banda, en l'accés a la informació a tractar i analitzar s'ha buscat que sempre estigui present la veu de les persones joves d'una forma directa i no intermediada per altres condicionants com sobreinterpretacions o reescriptures de discursos. És a dir, s'han creat espais com els grups de discussió i els tallers participatius que han sigut la part central a l'hora d'aconseguir dades que permetin entendre els processos i les posicions juvenils front les polítiques públiques (a continuació es descriuen amb més detall).

Sota la col·laboració del Consell Local de la Joventut de Barcelona (CJB), es van projectar sis grups de discussió amb suficient pluralitat de perfils en cadascun d'ells per tal d'aconseguir visions i relats el més heterogenis possibles. És per això que els grups es van idear sobre dos eixos transversals: 1) l'eix edat, que va marcar la realització de tres dels grups i que va permetre incorporar discursos i visions des dels joves més joves, fins als joves més adults; 2) l'eix interseccional, pel qual s'han realitzat 3 grups més que han buscat tenir en compte i incorporar veus que molt sovint queden més invisibilitzades o disposen de menys espais d'enunciació.

D'altra banda, en la pròpia estructura i redacció de l'informe s'ha procurat que la veu pròpia de les persones joves sigui la protagonista i que el lector en tot moment pugui ubicar les reflexions i els anàlisis que en segona instància hem realitzat els investigadors de forma relacional amb les narratives sorgides en les diverses activitats proposades. Per mantenir aquesta segona finalitat, s'ha optat per referenciar les cites originals extretes dels grups de discussió i dels diversos tallers com a forma de construcció d'un relat compartit que, encara que mediat pels responsables de l'estudi, sigui el més coherent i transparent possible amb les exposicions de les participants.

Amb tot això, la finalitat és que aquesta producció final de l'estudi en format informe es mantingui en tot moment connectada als discursos juvenils que han emergit, i que per tant no dificulti al lector la possibilitat d'escoltar-ne aquestes veus de la forma més directa possible.

4. CONCLUSIONS DE L'INFORME

Les posicions socials que ocupen les joventuts venen marcades per diferents condicionants interseccionals que els creuen i que generen sistemes de privilegi/opressió diferenciats. Com hem pogut veure al llarg de l'informe, **en les nostres societats existeix un biaix generacional que de forma general posiciona a les persones joves en una situació de major desavantatge front els adults.** Aquesta posició subjugada es manifesta de formes més o menys intenses dins de cada persona o grup social, però també té uns certs efectes generals per a tot el col·lectiu. Aquesta afectació general se li ha donat el nom d'**adultocentrisme, un concepte que descriu les formes en que s'articula, s'expandeix i es plasma el poder adult.** Com a conseqüència d'aquesta relació desigual, les **joventuts en relació a diferents àmbits com l'econòmic, el polític o el social ocupen posicions perifèriques, és a dir, posiciones no central i hegemòniques.**

Un dels mecanisme pels quals es mostra i es reprodueix aquest adultocentrisme és la forma en que les administracions i les institucions elaboren i posen en marxa polítiques públiques. Com hem observat al llarg de l'estudi, tant des dels discursos juvenils, com també des dels discursos més institucionals, existeix una distància significativa entre les joventuts i les administracions que es materialitza amb diferents sentiments i percepcions: llunyania, desatenció, dificultat relacional, menysteniment, falta d'espais i d'escolta, entre d'altres. Aquest informe ha indagat en aquestes situacions a través dels diferents discursos juvenils per tal de comprendre millor la relació entre les persones joves i les polítiques públiques. La detecció de les formes en que s'articula, es mostra i s'interioritza l'adultocentrisme en les polítiques públiques és el punt inicial per tal de fer-lo visible i prendre'n consciència. Sense aquesta labor prèvia, és difícil la incorporació d'una perspectiva juvenil no adultocèntrica en les polítiques públiques.

En aquest sentit, **l'estudi s'ha articulat a través de dos blocs. El primer fa referència a les percepcions i experiències que tenen les persones joves participants sobre les polítiques públiques.** Això ha permès comprendre com es generen les percepcions de llunyania i certa desafecció cap a les institucions que experimenten les persones joves i que es basen en sentiments de distància, de no representació, de menysteniment i de no cobriment de les necessitats/problemàtiques que els afecten. Com hem vist, aquestes percepcions també s'articulen des de les institucions en el com s'observen les persones joves des d'una mirada cap a lo juvenil com quelcom en certa mesura irrellevant o que no comporta gaires beneficis polítics en qüestions com el vot o les retribucions econòmiques.

A continuació, l'estudi s'ha centrat en analitzar l'accés (i les diferents possibilitats d'accés) a les polítiques públiques per part de les joventuts. En aquest tema hem trobat un seguit d'impediments o de limitacions que dificulten un bon accés a les polítiques (falta d'informació, restriccions específiques de les polítiques, llenguatges difícils, falta d'adaptació de les institucions a les realitats juvenils, entre d'altres) que al mateix temps també afecten a la generació d'una percepció de límits i barreres tant en l'accés com en la consecució d'objectius. En aquest sentit, les joves participants han valorat de forma positiva aquelles polítiques públiques ideades, gestionades i desplegades per persones joves, tant per la comprensió de les diferents realitats juvenils que mostren, com també per l'adaptació en qüestions com el tracte, els llenguatges o els processos burocràtics.

Una tercera dimensió és la que va vinculada als propis processos dins de les polítiques públiques i les formes en que les joventuts participants els viuen. En aquest punt ha aparegut amb força la percepció generalitzada **que l'administració i les institucions són quelcom extremadament burocratitzat.** Un excés de burocràcia que, encara que pot ser compartida per més grups socials no juvenils, en aquest cas es centra en la utilització de llenguatges i procediments que generen dificultats la comprensió per les persones joves, alhora que la no adaptació a les realitats juvenils tant temporals (en quant a horaris d'atenció,

per exemple), com també de coneixement dels processos (sentiments de distància, menysteniment, excés de requisits o de processos, entre d'altres). Específicament, en molts dels grups es vincula aquest excés de burocratització amb un cert envelliment de les institucions. Un envelliment que va vinculat tant al perfil de les persones que hi treballen (manca de persones joves), com també a la centralitat que dins hi ocupen les qüestions vinculades a lo adult front les juvenils. Tot plegat desemboca en la generació d'un imaginari de que les institucions són quelcom fet per i per als adults.

Per últim, tot això desemboca també en una **percepció compartida de que el resultat de les polítiques públiques encarades a les joventuts o, dit d'una altra forma, els resultats de les relacions entre joves i institucions, és parcial, insuficient i no resol de forma completa les seves necessitats.** Totes les dificultats i problemàtiques constatades donen com a resultat un sentiment compartit de que les institucions són quelcom amb un poder o una capacitat limitada per transformar les seves realitats i que, per tant, no poden complir amb les seves demandes.

En el segon bloc, totes aquestes situacions (percepcions, accés, procés i resultats) han estat abordades també de forma temàtica en relació a tres eixos: el dret a la participació, la seguretat vital i l'emancipació i el dret a l'espai públic. Aquest eixos han emergit com els més significatius en els propis discursos juvenils, i això ha permès materialitzar totes les percepcions i experiències anteriorment citades a través d'exemples i temàtiques concretes.

En quant al **dret a la participació**, s'ha fet patent un sentiment compartit de falta d'espais d'escolta on "realment" es tingui en compte lo juvenil. S'ha detectat sovint un menysteniment de les opinions, demandes i idees juvenils, al que s'hi suma també un cert sentiment d'utilització interessat per part de les institucions per a la justificació de la participació juvenil de cara al públic. Això també s'ha vinculat amb idees que han emergit més concretes sobre la reproducció de pràctiques adultocèntriques en els espais de participació fomentats: falta d'escolta, menysteniment, "infantilització", entre d'altres.

En quant a **seguretat vital i possibilitats d'emancipació real**, han aparegut diferents discursos en funció del grup de joves interpel·lats. Han emergit qüestions vinculades a l'educació, a l'habitatge, al món laboral, a la salut o també al reconeixement com a ciutadans de ple dret. En cadascun d'aquests àmbits s'ha detectat una falta de polítiques públiques de caràcter transversal que fomentin l'emancipació real i que tinguin com a premissa acompanyar i potenciar les transicions juvenils. Lluny d'això, normalment la majoria de polítiques en aquests àmbits han estat detectades com a parcials i també com amb una escassa o nul·la perspectiva juvenil. L'últim punt, el de reconeixement com a ciutadans de ple dret, ha fet patent les formes en que aquesta discriminació per qüestions d'edat encara s'aprofunditza més quan es creuen amb altres condicionants com pot ser el gènere, la procedència o la classe social.

Per últim, en quant al **dret a l'espai públic**, ha emergit la percepció juvenil de que les institucions, i en part també el món adult, perceben els interessos i les necessitats juvenils com quelcom majoritàriament vinculat a l'oci i el lleure. Això, per les joves participants, no fa més que redundar aquesta parcialitat de les polítiques públiques i també consolidar el sentiment de menysteniment que viuen, doncs com han argumentat a través dels seus discursos, centrar lo juvenil en aquestes qüestions és una reducció dràstica de les necessitats i demandes juvenils.

Més enllà d'aquesta labor d'anàlisi i de detecció, **l'informe també ha construït un marc d'actuació general pensat des de l'àmbit i la dimensió de l'administració local.** Aquest marc significa l'establiment d'unes bases comunes per tal d'incorporar aquestes visions i per lluitar contra la discriminació per motius d'edat. Unes bases que, encara que acompanyades de certes propostes d'actuació concretes, signifiquen una primera aproximació propositiva general sobre com actuar-hi. Tot i això, pel seu bon funcionament i desplegament aquestes haurien de venir acompanyades d'altres estudis i propostes més concretes que vinculin les idees aquí emergides amb les realitats existents en cada context.

Així doncs, si no es disposa d'aquesta primera tasca de detecció i d'articulació d'una proposta transversal d'actuació, la cerca per superar l'adultocentrisme i corregir les posicions perifèriques ocupades per les joventuts es converteix en una actuació parcial i insuficient. És per això que **una de les primeres finalitats de l'estudi ha estat mostrar i fer comprendre que l'adultocentrisme no es supera o s'elimina des de polítiques o iniciatives puntuals, sinó que necessita d'una visió de conjunt i compartida que comporti una presa de consciència per prendre mesures en tots els àmbits i àrees.** Igualment, entenent que les joventuts són heterogènies i complexes, que internament viuen processos diferenciats de posicionament social, **és necessari que aquesta perspectiva juvenil no adultocèntrica sempre estigui acompanyada d'una mirada interseccional**. Si no van vinculades aquestes dues dimensions seguirem comprenent a la joventut com una entitat sòlida i específica que actua i es mou per qüestions comunes, i seguirem invisibilitzant les diferents posicions, marginalitats i opressions que socialment es viuen en el seu interior per qüestions de classe social, de gènere, de procedència o d'altres.

Aquest informe **també ha posat de manifest la posició marginal que encara ocupen les polítiques de joventut en el nostre context i la escassa prioritat en l'agenda política de les necessitats i demandes de la gent jove.** Cal, per tant, reivindicar la centralitat de les polítiques adreçades a les persones joves i en particular aquelles que tenen un major impacte sobre les seves transicions. La joventut és un moment de la vida on es produeixen processos i canvis que determinaran la resta de la trajectòria vital. En el nostre context, la falta de suport a les trajectòries educatives, a la incorporació al mercat laboral o a l'emancipació residencial, ha generat que les trajectòries, les estratègies i oportunitats de les persones joves estiguin estretament lligades al suport que poden oferir les famílies d'origen, perpetuant una dinàmica de reproducció intergeneracional de les desigualtats. Cal revertir aquesta situació donant un més rellevància a les polítiques que afecten a la joventut, entenen que representen una oportunitat per construir societats més justes.

Des d'un punt de vista democràtic, hem vist també com la percepció de desatenció de la joventut juga un paper clau en l'allunyament entre les generacions més joves i les institucions democràtiques. **Les polítiques de joventut a Barcelona i arreu del país han posat un èmfasi molt especial en la participació de la joventut. En canvi, però, la sensació de les generacions joves és que la seva veu és menystinguda i les seves demandes no són prioritzades.** Es fa difícil pensar que es podrà canviar aquesta percepció d'allunyament només amb crides a la participació mentre no hi hagi un canvi profund en les dinàmiques polítiques i institucionals que -fruit d'una visió adultocèntrica hegemònica- releguen a la joventut i les seves necessitats a una posició perifèrica. Dit d'una altra manera, **la millor manera de combatre el descontent i la desafecció institucional de la joventut és fent polítiques per a la joventut. La incorporació d'una perspectiva juvenil a les polítiques públiques que reconegui la petjada de l'adultocentrisme, canviï dinàmiques institucionals i prioritats polítiques és imprescindible per fer aquest canvi.**

5. CAP A UNA PERSPECTIVA JUVENIL INTERSECCIONAL A LES POLÍTIQUES PÚBLIQUES.

PROPOSTES DE LA SINDICATURA DE GREUGES DE BARCELONA A L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

Com s'ha destacat al llarg de l'informe, **la incorporació d'una perspectiva juvenil no adultocéntrica en les polítiques públiques ha de tenir com a base el reconeixement i l'assumpció de l'existència de diferents eixos de desigualtat que actuen de forma solapada i relacional dins de les persones a les quals aquestes van dirigides. En aquest sentit, la qüestió juvenil no pot emergir desvinculada o aïllada de les altres discriminacions que es viuen per qüestions de gènere, de classe social, de procedència o de racialització, entre d'altres.** L'aposta per incorporar i reconèixer la discriminació per qüestions d'edat que viuen les persones joves des d'una **mirada interseccional** significa al mateix temps comprendre el col·lectiu juvenil com un grup divers, heterogeni i que, tot i viure processos socials de gran envergadura de forma relativament comuna, aquests es materialitzen en realitats específiques per cada persona o grup de persones joves en funció de la posició social ocupada. Així doncs, les situacions de discriminació que hem vist que viu i percep la joventut s'han d'entendre sempre en relació a la resta de categories d'opressió. En la interrelació i interacció d'aquestes, es produeixen formes de discriminació i de desigualtat específiques que tenen uns efectes sobre el disseny i l'impacte de les polítiques públiques.

Es precisament dins d'aquest marc que a continuació **es presenten unes propostes per incorporar una perspectiva juvenil en les polítiques públiques que faci front a les discriminacions i problemàtiques detectades al llarg de tot l'informe vinculades a l'adultocentrisme**. No es tracta exclusivament d'un llistat de propostes específiques d'actuació, sinó d'un seguit d'intervencions que tenen sentit en la seva aplicació conjunta i que a través de la seva aplicació coordinada **busquen canviar certes dinàmiques adultocèntriques existents.**

La incorporació d'aquesta perspectiva juvenil en les polítiques públiques proposada agafa com a punt base tant les problemàtiques emergents dels discursos de les pròpies joves, com també les diferents propostes que elles mateixes han fet emergir en diferents moments de la investigació. En resum, aquesta perspectiva es basa en l'aplicació d'orientacions, metodologies i accions concretes que han de permetre identificar, valorar i actuar sobre les (diferents) desigualtats i discriminacions que reben les persones joves com a conseqüència de la normalització d'una visió adultocèntrica en la societat en general, i que es trasllada de forma específica també en les institucions i administracions públiques.

En aquest darrer capítol responem a la pregunta de "com incloure una perspectiva juvenil a les polítiques públiques" a través de la construcció de diferents propostes sota un marc d'actuació comú que es divideix en 4 àmbits específics: 1) Punt de partida i perspectiva general; 2) Disseny de les polítiques públiques; 3) Execució de les polítiques públiques; i 4) Avaluació de les polítiques públiques. Com ja remarcàvem anteriorment, **aquest marc d'actuació ha de ser entès com un tot que solament des de l'actuació coordinada i relacional en tots els àmbits destacats podrà produir els canvis o les millores necessàries.**

5.1. PUNT DE PARTIDA I PERSPECTIVA GENERAL

Per tal d'aplicar les propostes que a continuació es detallen és imprescindible comptar amb un ampli consens social i polític. Cal doncs sensibilitzar sobre l'existència de una visió hegemònica adultocèntrica i sobre la necessitat d'actuar per superar-la. Per aplicar aquesta perspectiva juvenil cal comptar amb una voluntat política de transformació des d'on pensar, articular i revisar/avaluar les polítiques públiques. Aquesta perspectiva no ha d'estar restringida només a aquells àmbits administratius i institucionals directament vinculats a les joventuts, sinó que s'ha d'incorporar de forma transversal en tots els àmbits i dimensions de l'administració.

A través dels grups de discussió dels tallers realitzats, hem detectat la necessitat de que la perspectiva juvenil sigui inclosa transversalment a dins de les institucions i les polítiques públiques que aquestes despleguen. Per tal de portar-ho a terme, **és necessari posar èmfasi en la formació i la sensibilització tant de càrrecs públics, com de representants polítics i tècnics en aquesta matèria per tal de prevenir i revertir les dinàmiques que potencien aquesta discriminació per qüestions d'edat.**

PROPOSTA 1 IMPULSAR UN NOU PACTE INTERGENERACIONAL

L'aprovació d'un pacte intergeneracional ha de servir per posar de manifest la mobilització d'una voluntat política i social per transformar les polítiques públiques i les dinàmiques socials i institucionals que sustenten l'adultocentrisme. Aquest ha de ser un document on es posin les bases polítiques dels canvis necessaris per aplicar una perspectiva juvenil en les polítiques públiques. L'acord ha de ser la culminació d'un procés on els principals agents socials i polítics, juntament amb organitzacions, entitats i representants de les persones joves, prenguin consciència de l'impacte de l'adultocentrisme en les polítiques públiques i les dinàmiques institucionals, i prenguin la determinació d'actuar-hi. S'ha d'entendre, per tant, com el moment zero en l'aplicació d'una perspectiva juvenil en les polítiques públiques, imprescindible per activar la voluntat política necessària per impulsar la resta de mesures. **El pacte hauria d'identificar els efectes de l'adultocentrisme en les institucions i en les oportunitats de la gent jove, emmarcar els fonaments de la perspectiva juvenil en les polítiques públiques i posar les bases per al seu desenvolupament.**

PROPOSTA 2 FORMAR A TREBALLADORES I REPRESENTANTS INSTITUCIONALS SOBRE INTERSECCIONALITAT, ADULTOCENTRISME I PERSPECTIVA JUVENIL

Tant els grups de discussió amb joves com els tallers amb treballadores i representants institucionals han posat de manifest una certa incomprensió o visions contradictòries sobre la naturalesa de com afecta la condició juvenil en la relació amb l'administració i com interactua amb altres eixos de desigualtat i discriminació. Cal una formació a treballadores i representants de les administracions que contribueixi a aclarir conceptes, a compartir la visió de les persones joves i sensibilitzar sobre algunes dinàmiques molt integrades i invisibilitzades de l'adultocentrisme dins les institucions. **Aquesta formació haurà de ser indispensablement transversal tant els diferents àmbits i departament d'actuació de l'administració** (no exclusivament a aquells directament vinculats amb "joventut") **i també englobar els diferents nivells de responsabilitat en les treballadores i càrrecs públics** (des de representants electes i direccions de departaments fins a treballadores públiques).

PROPOSTA 3

DOTAR D'UNA ESTRUCTURA POLÍTICA I TÈCNICA, PRÒPIA I ALHORA TRANSVERSAL, A LES POLÍTIQUES DE JOVENTUT (REGIDORIA I COMISSIÓ INTERDEPARTAMENTAL)

La voluntat política ha d'anar acompanyada d'una estructura dins l'administració que doni continuïtat i garanteixi l'aplicació de la perspectiva juvenil. Tant l'experiència de les treballadores i representants de les institucions com en l'avaluació de les polítiques de joventut (Fabra 2019) s'ha fet evident que un dels elements més determinants per l'adopció de polítiques que afavoreixen les persones joves i per la transversalitat en diferents àrees és la potència i la posició estratègica de l'àrea de joventut dins l'administració. **Cal, doncs, disposar d'una regidoria específica de joventut amb un vincle orgànic directe amb alcaldia.** Per la naturalesa transversal de les polítiques que afecten a la gent jove, cal establir, en paral·lel a la comissió tècnica interdepartamental, **una Comissió Interdepartamental de Perspectiva Juvenil de caràcter polític, amb el lideratge de la regidoria de joventut i d'alcaldia i que garanteixi la incorporació de la perspectiva juvenil en tots aquells àmbits que afecten la vida de les persones joves.**

5.2. DISSENY DE LES POLÍTIQUES PÚBLIQUES

Un cop realitzada aquesta primera fase de reconeixement, formació i incorporació de la perspectiva juvenil dins les administracions, el segon punt va relacionar amb la forma en que les polítiques públiques en general, i també les específicament vinculades a la joventut, són dissenyades, pensades i planificades. A través de les dades recollides al llarg de l'informe s'ha pogut constatar reiteradament una opinió comuna entre les joventuts de que **sovint les polítiques desplegades no prioritzen o ni tan sols tenen en compte la joventut, o que són planificades des d'una posició allunyada a les realitats i necessitats juvenils.**

Al mateix temps, per resoldre aquesta dissonància existent entre el cobriment i els àmbits d'actuació que tenen certes polítiques públiques dirigides a la joventut i les necessitats que les persones joves manifesten, **és necessari explorar nous canals d'encontre, de diàleg i de participació**. Com s'ha vist, des dels primers plans dels anys 80 l'Ajuntament de Barcelona, així com altres administracions, han posat un èmfasi especial en la participació de la joventut en les polítiques que els afecten. Malgrat això, la percepció general de les persones joves és que les polítiques no incorporen les seves necessitats i demandes. En certa mesura **pot haver passat que, per a les polítiques de joventut, la participació s'hagi convertit en un objectiu en sí mateix i no en un instrument per incidir i transformar la realitat i les oportunitats de les persones joves**. Hi ha un cert cansament entre aquelles persones joves amb més contacte amb l'administració i un sentiment bastant estès d'instrumentalització. Es demana a la gent jove que participi en espais institucionals però ni l'experiència de la participació és gratificant ni es veuen els resultats d'aquesta participació.

PROPOSTA 4

PRIORITZAR LES POLÍTIQUES DE SUPORT A LA JOVENTUT I LES SEVES TRANSICIONS I INCREMENTAR-NE EL PRESSUPOST

Els estudis comparats de polítiques orientades a la joventut han posat de manifest la poca priorització en els estats de benestar mediterranis de les polítiques per afavorir i millorar les oportunitats en les transicions juvenils en el camp de l'educació, el món laboral o l'habitatge (Chevalier 2016; Van de Velde 2008; Walther 2006) i com això es trasllada en una clara descompensació en la despesa pública a favor de la gent gran (Lynch 2006). El treball de camp d'aquesta recerca ha fet evident com aquesta desatenció de les necessitats i demandes de la joventut és també percebuda per la gent jove que veu com **les administracions no responen a les seves necessitats, alimentant el cercle viciós de l'allunyament entre joventut i institucions democràtiques**. Cal, per tant, revertir aquesta tendència, posar en primer pla les necessitats de la gent jove, molt especialment en les polítiques d'educació, treball i habitatge amb un increment significatiu del pressupost a aquelles polítiques orientades a la joventut.

PROPOSTA 5

INTEGRAR LES VEUS DE LES PERSONES JOVES A TRAVÉS DELS SEUS PROPIS ESPAIS DE PARTICIPACIÓ

La preocupació per la participació juvenil ha portat a l'administració a crear multitud d'espais de participació i interlocució que no sempre tenen el resultat esperat. Els canals de participació i incidència política no han de basar-se exclusivament en la creació de nous espais des de les institucions on fomentar la participació juvenil, sinó que poden centrar-se en reconèixer com a agents vàlids d'interlocució, diàleg i treball els diferents espais, formals o informals, ja existents tals com col·lectius, associacions, moviments socials, organitzacions, entre d'altres. **Cal posar més esforç en obrir les institucions al que està passant al carrer i no tant en generar espais i plataformes de participació ad hoc i procurar que les persones joves s'hi acostin. Les institucions han d'entendre que les formes més espontànies de participació i mobilització social de la joventut són també espais de expressió democràtica que poden orientar les polítiques públiques**. Cal posar més esforç a facilitar aquests espais i a trobar mecanismes d'incorporació i seguiment de les seves demandes.

PROPOSTA 6

ACOMODAR ELS ESPAIS DE PARTICIPACIÓ INSTITUCIONALS I FER-LOS SIGNIFICATIUS

També s'ha de realitzar **una transformació interna dels espais de participació i diàleg proposats i impulsats des de les pròpies administracions**. Hi ha un gran consens entre les persones joves més acostumades a participar en aquests espais en manifestar que sovint són espais que no tenen en compte les singularitats juvenils. En espais de participació integreneracionals incorporar una perspectiva juvenil significa tenir en compte els diferents graus de coneixement i familiaritat amb el tema a tractar, evitar actituds de menysteniment i condescendència amb la joventut així com aspectes més pràctics d'adaptació d'horaris, transport i facilitats de participació. En aquest sentit, és necessari, a través de la formació proposada en el primer punt, **acomodar els espais a les realitats juvenils i al mateix temps adoptar nous formats interns que els facin més amables i que s'allunyin de la reproducció de pràctiques o dinàmiques adultocèntriques.**

5.3. EXECUCIÓ DE LES POLÍTIQUES PÚBLIQUES

El tercer àmbit d'intervenció està relacionat amb la forma en que es posen en marxa i s'executen les polítiques públiques, aquestes s'articulen per tal d'aconseguir els seus objectius i arribar a les persones beneficiàries. Un dels punts més destacats en tots els grups de discussió i els tallers és la forma en que l'administració trasllada la informació sobre les polítiques que està desenvolupant. **La informació sobre serveis o prestacions als que les persones joves podrien optar sovint es percebuda com insuficient, parcial o de difícil comprensió**. A més de la informació, durant el treball de camp ha aparegut sovint les dificultats d'accés -i l'escassa cobertura- a algunes de les polítiques amb més rellevància per les transicions juvenils (com beques d'estudis o ajuts a l'habitatge). Finalment també s'ha fet evident com la distància amb les institucions es reforça en els moments en que les persones joves entren en contacte amb els tràmits burocràtics o amb una administració que perceben envellida, molt allunyada de les seves necessitats i formes de fer.

PROPOSTA 7

INFORMAR SOBRE LES POLÍTIQUES I SERVEIS A TRAVÉS DE CANALS ESPECÍFICAMENT JUVENILS: PORTAL JOVE DE FINESTRETA ÚNICA DIGITAL, PUNTS D'INFORMACIÓ JUVENIL I INFORMACIÓ PROACTIVA

Hi ha la percepció, molt estesa entre les persones joves, que la informació sobre serveis i prestacions no arriba per canals públics i evidents sinó que normalment es fa a través de canals i contactes personals i informals. Això genera la sensació d'haver arribat a aquesta informació de forma casual i alimenta un sentiment de desinformació. Per tal de fer front a aquesta percepció durant els tallers de propostes, va aparèixer la idea de **crear un portal digital personalitzat on centralitzar, en forma de finestreta única digital, les diverses polítiques dirigides a la joventut.** El portal i les ofertes, estarien personalitzades en funció de les dades de cada usuari, simplificant la informació i mostrant únicament els serveis i prestacions als que pot accedir cada individu.

En diversos grups de discussió també es fa posar de manifest la **bona experiència dels punts *d'informació juvenil***, on hi ha professionals que ja tenen incorporada una perspectiva juvenil i orienten i faciliten l'accés i la comprensió de les diverses opcions de serveis i prestacions dirigits a les persones joves.

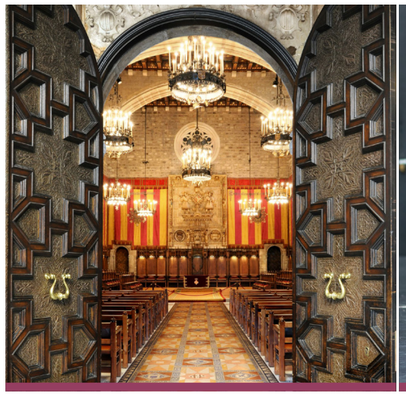
També es va destacar algunes experiències d'informació dirigida a persones o col·lectius joves específics que són molt actives en traslladar la informació de serveis a la població jove diana; sense esperar a que el potencial usuari o beneficiari vingui sinó anant-lo a buscar. Es va destacar, per exemple, el cas dels punts d'informació en instituts o el programa Trànsit de salut per a les persones trans. Cal doncs promoure aquest tipus d'informació proactiva de l'oferta de polítiques públiques per a col·lectius específics.

PROPOSTA 8

PROMOURE LA UNIVERSALITZACIÓ DELS SERVEIS I PRESTACIONS DE SUPORT A LES TRANSICIONS JUVENILS

De forma general, les persones joves identifiquen les polítiques associades a les transicions juvenils (suport als estudis, facilitats d'accés al mercat laboral o accés a l'habitatge) com les més rellevants, les que tenen més impacte sobre les seves oportunitats. A diferència d'altres països amb règims de benestar més consolidats, en el nostre entorn **les transicions juvenils han estat sovint oblidades per les polítiques públiques, deixant tota la responsabilitat de suport en aquest moment clau en la trajectòria vital a les famílies**. Això fa que les oportunitats i estratègies de transició **estiguin molt condicionades per la família d'origen i, en conseqüència, que s'alimenti una dinàmica de reproducció intergeneracional de les desigualtats.** En els últims anys, des de diferents administracions, hi ha hagut un intent de promoure polítiques de suport a aquestes transicions, però amb determinació i pressupostos insuficients, que no permeten oferir serveis i prestacions universals sinó condicionades a determinats requisits. Això genera problemes de cobertura (no hi pot accedir tothom) que moltes vegades són percebuts per les persones joves com arbitraris i mal regulats. En un context de creixent incertesa i dificultats en les transicions juvenils cal tendir a la universalització del suport a les trajectòries juvenils en el camp de l'educació, l'accés al mercat laboral i l'habitatge per garantir la igualtat d'oportunitats i facilitar processos de mobilitat social intergeneracional. Això requereix, com ja s'ha apuntat, una **priorització de la joventut en els programes de govern i un increment de l'assignació pressupostària a aquestes polítiques.**

PROPOSTA 9

REJOVENIR DE L'ADMINISTRACIÓ

Per últim, dins d'aquest espai d'execució de les polítiques públiques incorporem també la necessitat de rejovenir la pròpia institució per mirar d'incorporar de forma més transversal treballadores i càrrecs joves. Partint de les dades que han aparegut al llarg de l'informe, la presència de persones joves com a interlocutors de l'administració i com a cares visibles sovint, com hem vist, ha facilitat l'entesa i l'aproximació de les joves a aquestes. En aquest sentit, **l'administració i les institucions han buscar fórmules per incorporar persones joves com a treballadores i responsables tècnics i polítics.** Com s'ha apuntat en els tallers de propostes, aquest és un repte difícil en especial per la naturalesa mateixa de la funció pública que, per la seva pròpia dinàmica i a diferència d'altres sectors, premia la trajectòria i dificulta l'accés dels treballadors i treballadores joves a llocs de responsabilitat. Malgrat aquesta dificultat, **cal proposar-se actuar per rejovenir l'administració i facilitar la identificació de la joventut amb les institucions.** Per això cal buscar estratègies amb els agents socials de facilitar l'accés a llocs de treball de l'administració i la promoció de persones joves, a través, per exemple, de places específiques, de la millora de la informació sobre ofertes i borses de treball, de la inclusió de criteris d'edat en determinades convocatòries, etc.

5.4. AVALUACIÓ, DIAGNOSI I SEGUIMENT

Un element imprescindible per garantir i sostenir l'aplicació d'una perspectiva juvenil en les polítiques públiques és la seva avaluació. En aquest apartat proposem uns instruments que monitoritzin l'adopció d'una perspectiva juvenil a les administracions. Tal com l'entenem, **l'avaluació no és una activitat de mirada retrospectiva cap al que s'ha fet sinó que és una estratègia contínua de diagnosi i seguiment del compliment (o no) dels objectius i les metodologies que proposa la perspectiva juvenil de les polítiques públiques**. Per això cal tenir en compte l'avaluació des del moment zero de l'aplicació d'aquesta mirada identificant els objectius i canvis desitjats, creant els espais compartits de monitoratge i definint un sistema d'indicadors que permeti valorar el grau de compliment.

PROPOSTA 10

ESTABLIR UNA ESTRATÈGIA D'AVALUACIÓ DE LA PERSPECTIVA JUVENIL A LES POLÍTIQUES PÚBLIQUES

La perspectiva juvenil en les polítiques públiques comporta, per definició, una mirada integral de la joventut i de les polítiques que els afecten. Per això, més enllà de l'adopció de mesures concretes, cal mantenir sempre una visió global de la situació de la joventut i de l'aplicació d'aquesta perspectiva. Cal partir d'entrada, d'una diagnosi de la situació de la joventut. L'Ajuntament de Barcelona i les diferents administracions s'han dotat al llarg dels anys de diversos instruments de diagnosi que són útils i oportuns per aquesta funció. Cal fer, però, que aquestes diagnosis estiguin més vinculades a la voluntat de transformació de les condicions de vida i oportunitats de la joventut i de les polítiques que els afecten. Per això, cal tenir molt present la teoria del canvi que hi ha darrera l'adopció d'una perspectiva juvenil en les polítiques públiques. **La teoria del canvi és una proposta metodològica que fa explícita la lògica que explica perquè a través de l'adopció d'unes polítiques o mesures concretes s'espera arribar a generar un canvi determinat.** D'aquesta manera es pot fer seguiment de cadascun dels passos a seguir per assolir els objectius finals i corregir les mesures o dinàmiques que no estiguin oferint els resultats esperats. Per impulsar i mantenir aquest seguiment de l'aplicació de la perspectiva juvenil, cal establir un òrgan estable d'avaluació amb la participació de les persones joves, l'administració i els agents socials implicats que siguin responsables de la seva avaluació i monitoratge.

PROPOSTA 11

POSAR EN MARXA UN SISTEMA D'INDICADORS SOBRE LA PERSPECTIVA JUVENIL EN LES POLÍTIQUES PÚBLIQUES

Un instrument fonamental de seguiment i avaluació és l'establiment d'un sistema d'indicadors d'actualització periòdica que reculli l'evolució i l'abast de la transformació derivada de l'aplicació d'una perspectiva juvenil en les polítiques públiques. Aquests indicadors han de mesurar aspectes vinculats tan a la situació de les persones joves i com a les polítiques que els afecten. Pel que fa a la situació juvenil, **els indicadors han de posar èmfasi a les situacions de discriminació adultocèntrica des d'una lògica interseccional**. Pel que fa a les polítiques públiques cal fer seguiment, per exemple, del nivell de prioritització de les necessitats i demandes juvenils a través dels programes de govern o de l'evolució dels pressupostos. **També cal que recullin indicadors del grau de compliment dels compromisos adquirits.** L'establiment dels indicadors s'hauria de fer a través d'un procés amb la participació tan de joves, com d'agents socials i de persones expertes.

SINDICATURA
DE GREUGES
DE BARCELONA

CONSELL DE LA JOVENTUT
DE BARCELONA

SINDICATURA
DE GREUGES
DE BARCELONA

SINDICATURA DE GREUGES DE BARCELONA © 2023